

søgte ganske vist at faae en Slags Domstol udenfor Repræsentationerne og udenfor Regjeringen, som kunde afgjøre slige Spørgsmaal, men man maatte blive staaende ved at tage Geheimstatsraadet, og saaledes er det endnu i dette Dieblift. Naar denne Forsamling vil komme til paa Kongeriget Danmarks Vegne at nyde den Ret, som tilkommer den, til at repræsentere alle de Anliggender, som ikke vedkomme andre Landsdele eller andre Undersaatter af Kongen end dem, der boe i Kongeriget Danmark alene, maa den søge Conflicten, maa den fremkalde den, og det kan den paa den simpleste Maade gjennem denne Lov. Jeg holder mig overbeviist om, at dette Spørgsmaal fortjener faa moden en Overveielse og fører faa directe ind paa en Bane, der i hele Landet vil finde den allerførste og bestemteste Anerkjendelse, at vi bør lade det gaae til 2den Behandling og i No overveie det med Ministeriet. Jeg er dernæst ligesaa overbeviist om, at naar dette først er indseer, at det er et Ministerium i et Land, hvor det selv erkjender, at der er to Konger, kan det ikke billige at lade denne Tilstand vedblive; thi hvor høit man end vil stille de repræsentative Forsamlingers Ret, er der dog en Ret i Staten, som staaer over den, og det er Statseenheden, repræsenteret i Kongens Person, men den er krænket ved hele den nærværende Tilstand. Hvorledes Forsatningen skal blive eller ikke, er ligeoverfor dette Spørgsmaal ganske underordnet. Naar de Mænd, som ere meget ivrige for at faae Forsatningsagen sat igjen, netop som den er, gjøre sig Umage for at forhindre, at en Conflict af denne Art rejses, og at man stiller Rigsdagen, idet den undersøger Forsatningsspørgsmaalet, indenfor den Tvang, hvorunder den for Diebliffet er, saa forstaaer jeg godt disse Mænd; jeg forstaaer, at de, der sige: Rigsdagen skal tvinges til at gjøre, hvad Rigsraadet har fordret af den, ville prøve paa at faae Rigsdagen til at kaste dette Forslag fra sig, skjøndt det er til Frelse, ikke for Rigsdagen — thi jeg skal her være med til at rette, hvad Galt der er i Grundloven af

5te Juni —, men for det hele Land, hvis nærværende Tilstand er en Spot. Jeg tænker paa dem, der see os dele vor Konge i To. (Ville: 3 Tre!) Ja, jeg tager det ærede Medlem alene for den Trede. (Ville: Saa bliver der Fire.) Naa, hvem er da den Fjerde?

Formanden: Jeg maa anmode de ærede Medlemmer om at indskrænke denne personlige Samtale.

Jeg skal tillige i Anledning af den ærede sidste Talers Uttringer bemærke, at det ærede Medlem har i sit Foredrag idag, og det i meget stærke Udtryk, erklæret, at Forsatningen af 18de November 1863 ikke længere er gyldig, og at Rigsraadet ikke er lovligt. Det ærede Medlem veed, at det baade af Regjeringen og af Repræsentationen er anerkjendt, at hans Mening ikke er den rette. Jeg vil derfor henstille til det ærede Medlem, om han dog ikke vil finde Anledning til i fremtidige Foredrag ikke paa den Maade, som skeet er, at udtale slige Meninger som dem, han fremstiller som sine personlige; thi det kan kun virke forstyrrende paa Forhandlingerne.

Sjæberning: Ja, jeg tør ikke love det for Fremtiden, men jeg skal for Diebliffet underkaste mig, som i sin Tid, O'Connell underkastede sig; han saldt paa Knæ og sagde: There is much dirt in this house; han børste stede nemlig Støvet af sine Knæ, saaledes at han havde Ret til at sige det. Jeg skal endnu blot bemærke, at jeg nu har faaet at høre, hvem den tredje Konge er, og der er noget forfærdelig Sandt deri; det er den absolute Konge i de 8 flesvigste Sogne.

Conseilspræsidenten: Jeg skal tillade mig en aldeles personlig Bemærkning ligeoverfor den ærede sidste Taler. Det er idag første Gang, jeg har hørt hans nye System om 2, 3 og 4 Konger, men selv om jeg havde hørt det tidligere, vilde det dog ikke være saldet mig ind at protestere derimod; thi det troer